

Úvodník

Ještě někdy v červnu rosničky vyhrožovaly, že tento rok se žádného tepla nedočkáme a horolezci si už pomalu balili bágly směrem někam na jih. Naštěstí jako už tolikrát předpovědi „zklamaly“ a máme tady už několikátý týden rozpálené skály a celkem stabilní počasí. A k pěknému létu patří i úsměv. Zdá se, že podle reakcí se v tomto směru podařilo přispět i Broňkovi s mojí skromnou spoluprací, když jsme připravili letní speciál Mantany. Tedy doufáme, že to bylo příjemným zpestřením. Nicméně nechceme čtenáře ochudit o opravdová psaná vyprávění, zejména stojí za zmínku

report o tom, jak člen Horoklubu Chomutov Pavel Bohuněk zabojoval s kamarády v ráji horolezců v Peru. Určitě se však pobavíte i u horole-

zecké premiéry Jardy Hály v Triebener Tauern nebo si necháte přiblížit od Radky Štejnarové strasti rodičů s ohledem na lezení. Tedy přeju za všechny, kteří se podíleli, příjemné počtení ...

Blahouš

Jak bylo na Gamskogelu

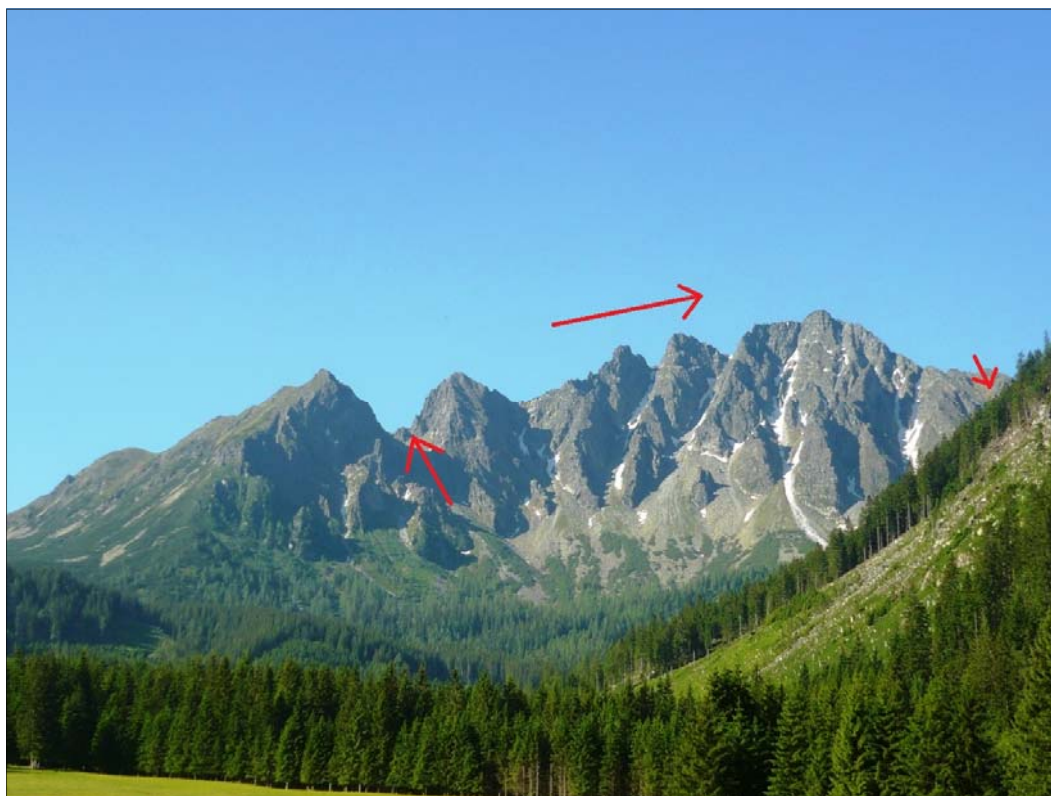
18. - 20. 6. 2013

Jarda Hála

Na konci března jsem si domluvil s Blahoušem krásný klidný výlet do Krkonoš. Předpokládaný termín cca druhá polovina června. Těšil jsem se na klidnou, pohodovou hřebenovou túru v Krakonošově. Vše bylo dobře naplánováno - prostě pohoda. Předpověď počasí byla příznivá.

Týden před odjezdem volá Blahouš: „Co takhle do Alp, trocha chůze, sem tam lezení, jen lehké cesty max 3+“. Všichni, kdo mě znají, vědí, že jsem překližkový lezec a na skály jezdím jen s chomutovskými kvakery. Z Blahoušova telefonu jsem však poznal, že trýzní po horách a pochopil jsem, že Krkonoše ho neuspokojí. Nabídka byla opravdu lákavá - hřebenová túra na Gamskogel, oblast Triebener Tauern zněla dobře a já naštěstí v důsledku pracovního vytížení neměl moc času na rozmyšlenou. Narychlo zařizujeme vše potřebné a 18.6., kolem půl deváté, vyrážíme z matičky Prahy. Jedu klidně, na pohodu a Blahouš dospává, co zameškal.

Cesta ubíhá rychle. Jedeme na České Budějovice, Linz, směrem na Graz. V Rakousku se kocháme pohledem na přilehlé kopečky a cca po 4 hod. sjíždíme z A9 (exit 86) do městečka Trieben. Díky mapě nikde nebloudíme a rychle nalézáme cíl naší cesty - usedlost

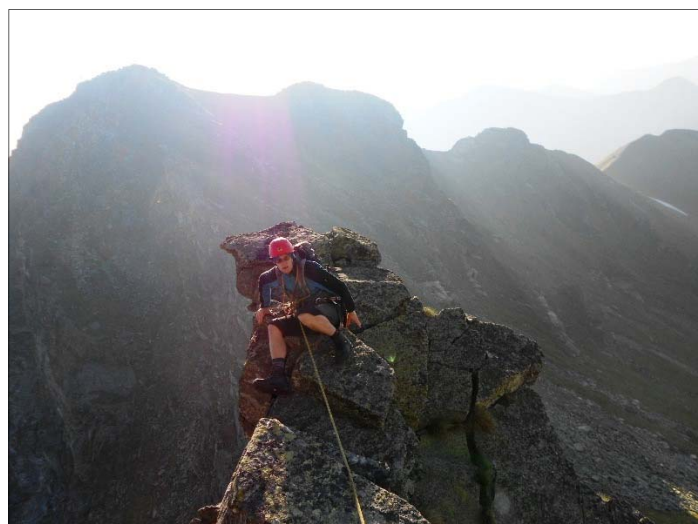
ulehnout, ale pan domácí je proti. Rozhodl se, že dneska večer poseká snad všechny kopce v okolí a benzín ne a ne dojít. Uběhne několik desítek minut a pan domácí zjišťuje, že jsme opravdu schopni přespát v jeho kapličky a co víc, tváříme se, že zvuk jeho Husqvarny je pro nás ukolébavkou. K našemu údivu přichází s nabídkou noclehu v zádveří jejich luxusní chalupy. Jeho vřelou nabídku přijmeme a odměňu-

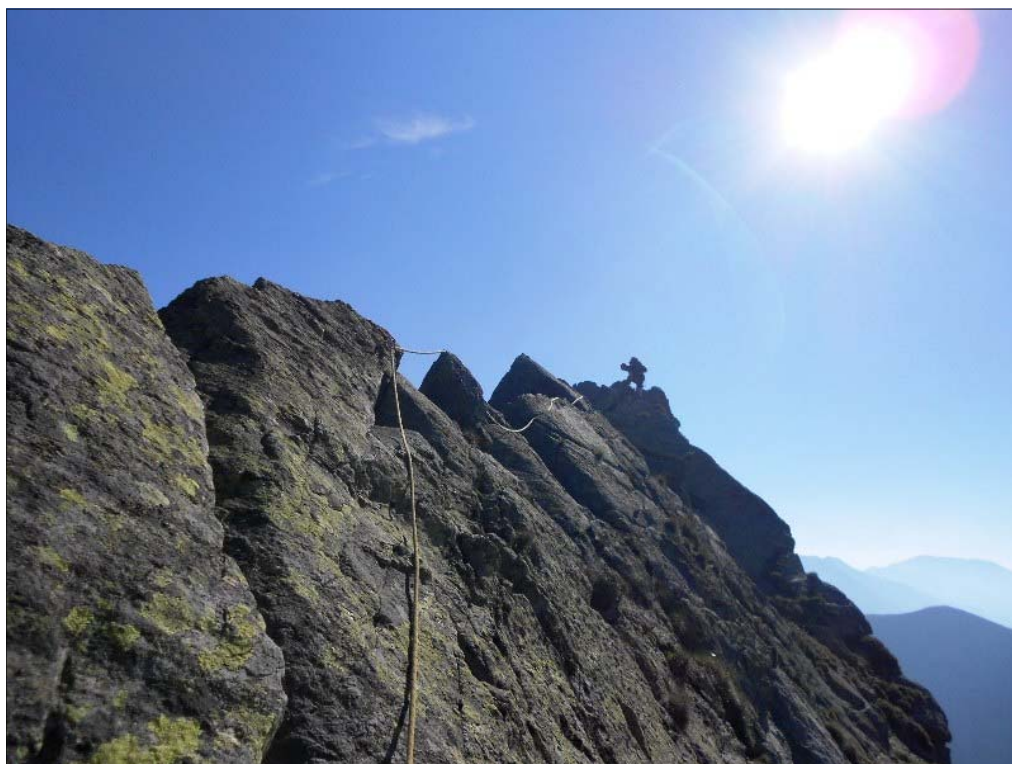
Bergerhube, která se stává naším základním tábořem. Odpoledne doplníme kalorie a vyrážíme se seznámit s okolím. Místní domorodec nás upozorňuje na horšící se počasí, ale to nás nerozhodí. Cestou trochu zmokneme, ale ve sele valíme dál. Postupem času zjišťujeme, že popis stažený z webu i z průvodce není zrovna aktuální a místy pobíháme po lese jak zmatená svině v kukuřici a nalézáme nespočet možných cest. Naše úsilí je odměněno nalezením správné přístupové trasy. Po příchodu do base campu rozbaluji celtu a začínáme s přípravou batohů. Blahouš pokládá na celtu kompletní nádobíčko a já to málo, co mám. On při pohledu na to málo, co mám, vylepšuje situaci: „Máš prsák? Píšťalku? A co prusík, ten máš?“ Odpovídám jednoduchou srozumitelnou větou „Ne“. Následně absolvuji krátké školení o chování na hřebenu, používání prusíku při vyproštění a užitečnosti prsáku při pádu s batohem na zádech. Po takovémto školení moje sebevědomí klesá na nulovou hodnotu, obzvláště, když dostanu lekci, kdy a jak přeříznout lano.

Na večer doplňujeme ztracenou energii a s místními vyjednáváme povolení o přespání v rozestavěné kapličky. Snažíme se brzo

jeme několika litry piva.

Ráno naše první pohledy směřují k nebi, obloha je jasná a plná hvězd. V tichosti vyrážíme před svítáním, já jsem jak rybička neb jsem od jedné nespál, ale kolega je trochu rozespálý. V lese nasazujeme čelovky, Bláža spíš jen čelenku neb jeho nová čelovka odmítá poslušnost. Přístupová cesta (900 v.m.) nám zabere necelé tři hodiny a posledních 400 v.m. stojí za starou bačkoru, protože kamenný žlab je tak trochu nestabilní. Každou chvíli nám od nohou odletí nějaký ten kámen. Já pro jistotu nasazuji helmu ve snaze minimalizovat riziko zranění. Několik stovek metrů od nás padá menší lavina kamení, není se čemu divit,

perfektní a další délky oba přelézáme s přehledem včetně těžší spáry. Při cestě nalézáme hřebenovou knížku a pomník se jménem a datem úmrtí. Blahouš se dožaduje focení, ale já, při pohledu na kumulující se mraky odpovídám: „Ser na focení a lez“. Po zbytek cesty se v lehkých místech jistíme už jen symbolicky, lano máme obtočené kolem zad a ramen. Přelézáme poslední těžší místo, sedlo a v dálce již vidíme vrchol.

Na Gamskögelu je klid a

svah má obtížnost č. 1 a jeho sklon je zhruba 40°. Nahoru pro jistotu pokračujeme každý na opačné straně žlabu.

Po příchodu na nástup nás zaujme malý kříž se zvonem. Vydýcháme se, něco zakousneme a při pohledu dolů nám je jasné, že zpátky půjdeme jinudy. Po chvílce, v důsledku nečinnosti, začínám blednout. Blahouš mající přehled o situaci rozdává úkoly a velí k útoku. První délky lezeme opatrně, já si pomalu zvykám na lezení v pohorách. Cestou Bláža nalézá několik nýtů a skob. Já těžce rozdechávám okolní panoramata a na přání partáka zrychluji postup, na štandu pak ale funím jak lokomotiva. Hřebenovka je dlouhá 1 km (290 v.m.). Po přezení prvního hřebene Östl. Gamskögel sestupujeme dolů a lezeme po hřebeni. Blahouš celkem na pohodu, já při pohledu dolů mám sevřený žaludek i škrtátko. Jsem rád za poměrně hojný počet jistících bodů, až do doby, než jsem nucen usednout na hřeben a vyndat frienda. Sedím na hřebeni jak v sedle, pod prdelí mám na jedné straně 400 m a na druhé 300 m, ruce se potí a friend ne a ne ven. Blahouš je v pohodě a snaží se zdokumentovat moje úsilí. Po několika dlouhých minutách nakonec zvítězím a lezeme dál. Počasí je

pohoda. Kocháme se výhledy do okolí – paráda, nikdo-nikde. Sestup si užíváme, nikam již nespěcháme.

Po příchodu do základního tábora zvítězí žízeň nad hladem. Za chvíli ležíme u vody jak dva vyvržení vorvani a pod tíhou zážitků usínáme. Večer doplníme kalorie, tekutiny a já konstatuji: „Tak jsem ten víkend s Blahoušem zase přežil“. Druhý den vyrážíme domů, do Prahy.

Závěrem se musím omluvit Blahoušovi za nedostatečné zdokumentování jeho lezeckých schopností neb jsem byl zaneprázdněn pohledem na panoramata.

Jarda Bábovka

JAK CHECOS BANDITOS DOBÝVALI VRCHOLY AND

ANEB PERUÁNSKÝ TROJBOJ

28.5. - 4.7.2013

Pavel Bohuněk

To, že letos pojedu do Peru, jsem vymyslel během jednoho říjnového dne v Labáku. Ráno se mě Ondra zeptal, jestli bych nejel, že bychom udělali nějaký prvák. Já ho odbyl s tím, že nemám peníze, čas a kdesi cosi. Jenže červíček hlodal a po pár cestách si říkám, vlastně proč bych nejel? Nějak se to všechno udělá!

A všechno se to nějak udělalo. Během následujícího půl roku vykristalizovalo složení expedice a cíle účastníků. Ondra vykomunikoval s místními lezci možnosti pro prvovýstup v oblasti Cordillera Blanca. Volba padla na La Esfinge. Známý, skoro kilometr vysoký, žulový monolit v pětitisících metrech. To byla výzva! Peru jsou ale hlavně nádherné zasněžené kopce, z nichž některé jsou mým snem už od malička. Proto byl jasný i můj druhý cíl expedice, díky němuž se mi podařilo pro výlet do Peru nadchnout i spolulezce Bědu. Společnou metou se stal Huascarán a nějaké další kopce.

BIENVENIDO A PERÚ

První část expedice - čtveřice Ondra, Editka,

David a Pepa odlétá v půlce května, zkoumají terén, rozlézají se, aklimatizují. Duo já a Běda odlétáme o 14 dní později. Levná letenka znamená více přestupů, a tak nás čeká exkurze na letiště v Paříži a Madridu. V Paříži trávíme celou noc, tak se rozhodujeme zkrátit si čekání prohlídkou centra. Každý z nás má dva těžké batohy, z nichž ty větší jsou zabalené v igelitové fólii, což působí zřejmě poněkud zvláště. O procházce pod Eiffelovkou se skutečně nedá říci, že byla romantická. Také špinavé metro nepatří do kategorie příjemných zážitků, stejně jako obtěžování pouličních prodejců kradených blikajících Eiffelovek. V Madridu máme naštěstí jen asi dvě hodiny čekání, po kterém následuje dvanáctihodinová nuda v letadle přes oceán, aby nás večer mohla přivítat smogem zahalená Lima. Taxíkem jedeme do terminálu Movil Tours, což je autobusová společnost provozující luxusní autobusy, které nás odvezou do Huarazu. Díky pohodlným sedačkám, které jdou sklopit do horizontální polohy, dojíždíme do Huarazu relativně svěží a ráno se v hotelu Virgen del Carmen setkáváme s první částí výpravy. Tento hotel bude naším domovem po celý následující měsíc.

Zatímco naše ženy trpící fobií z létání si mohou na chvíli oddechnout, že jsme šťastně dorazili do cíle, my s Bédou si moc oddechnout nemůžeme. Na aklimatizaci není moc času, proto se ji snažíme nějak urychlit. Na doporučení vyrážíme k jezeru Churup, které leží ve výšce 4450 m.n.m. Asi do 3800 m nás vyveze tak zvané kolektivo, místní MHD křížená taxislužbou, zbytek musíme dojít pěšky. U jezera stavíme stan. Je nám blbě, noc je příšerná. Ráno je nám ještě hůř a jsme rádi, že jdeme dolů.

Huaraz z hotelu

LA ESFINGE

Času je však málo, a tak se další den přesouváme s Ondrou a Editkou pod Sfingu. Objednaný taxík má hodinu zpoždění. Jsme čtyři, ale máme šest batohů. Jak je dostaneme pod stěnu, nám zatím není moc jasné. Asi se to zase nějak udělá.

Cesta trvá asi tři hodiny. Jedeme přes Caraz, a pak dost špatnou cestou údolím Paron až ke stejnojmenné laguně. Cestou obdivujeme úžasné stěny v okolí cesty a s napětím vyhlížíme „naši“ Sfingu. Objeví se na chvíli v závěru údolí, aby následně zase zmizela. Laguna Paron je krásné romantické místo, ale není čas na kochání, musíme makat. Dva batohy schováváme u jakéhosi domku, zbytek házíme na hrb a vyrážíme na pochod smrti do základního tábora.

Jde se hrozně zarostlým svahem. Připadá mi, že jdu na Bořeň, ale dost špatně se mi u toho dýchá.

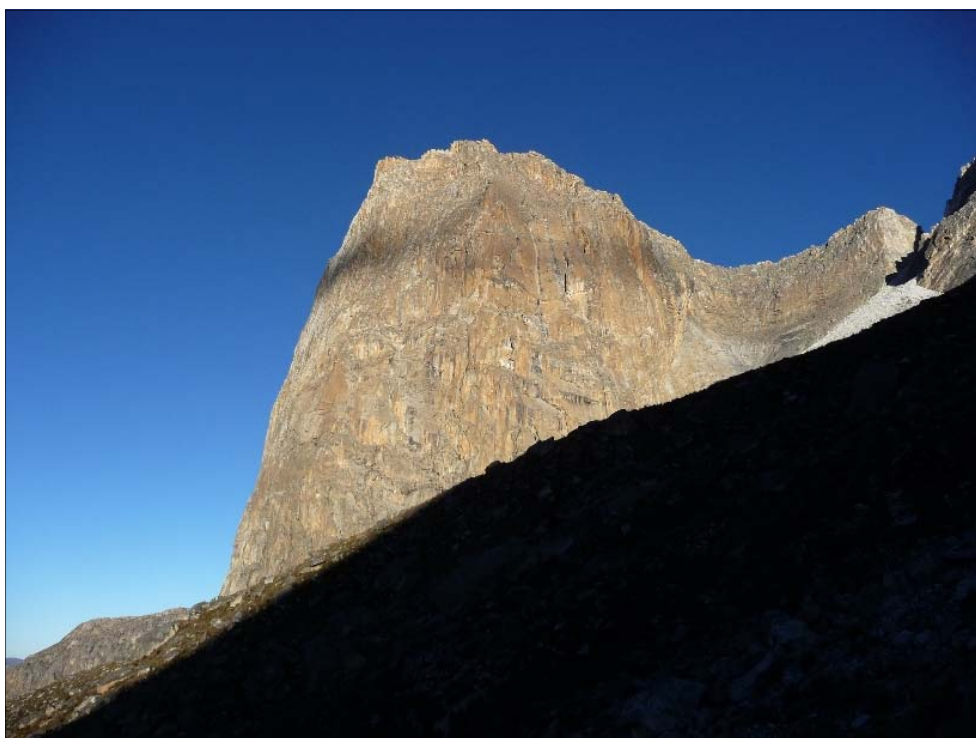
První noc v BC je opět příšerná. Mně i Bédovi je zle. Ondra s Editkou jsou už aklimatizovaní, tak jsou na tom lépe. Ráno mám pocit, že umřu, ale jdu zpátky pro jeden batoh. Říkám si, že je to dobrý trénink na Huascarán. Bédovi je hůř, kromě problémů s výškou ho trápí i časté vylézání ze spacáku v důsledku abnormálně rychlé činnosti střev, tak zůstává v základním táboře. Ondra s Editkou vynáší pod stěnu materiál a vrtají první délku a půl. Večer se všichni potká-

Ondra ve stěně

váme v BC. Mně je tradičně blbě, Bédovi ještě hůř a Ondra s Editkou toho mají taky celkem dost. Docela dobré po prvním dnu!

Probuzení do slunečného rána je pozitivní, stejně jako fakt, že je mi lépe. Brzy ráno jdu s Ondrou makat do stěny. Žímarujeme na první štand. Do cesty svítí slunce, Ondra dodělal druhou délku. Je to parádní plotna za 7b+. Další dvě délky dělám já. Chvilí mi trvá, než se rozhýbu. Lezení je nádherné. Plotny, lišty, rajbáčky. Vrtáme většinou z volné pozice, což je pro mě celkem traumatický zážitek. Levou upocenou rukou žmoulám miniaturní oblínku, nohy na tření, pravou rukou vytáhnout vrtačku. Hypnotizuju vrták, jestli už je u rysky, levá ruka kontinuálně vyjíždí z oblínky, adrenalin stoupá, Ondra ze štandu povzbuzuje. Rychle nýt, kladivo, dotáhnout, sednout (úleva „jako prase“), vyzout oteklé nohy z lezeček, a pak všechno znovu o osm metrů výš. Štand čtvrté délky dávám pod výraznou plotnu, která vypadá, že bude nejtěžší délkou v cestě. Ondra vrtá první nýt a po několika pádech zjišťuje, že tudy cesta nepovede. Je kolem druhé hodiny, to tady znamená, že „vypínají topení“. Pro dnešek to balíme a jedeme dolů. Editka nám zatím uvařila večeri. Tomu říkám servis. Ondra s Editkou si pod stěnou postavili stan na jediném možném místě. Já mám o něco

Sfinga

Ve stěně Sfinxy

níž skromný bivak s výhledem na severní stěnu Huandoye. Běda marodí v BC.

Každé z následujících tří rán probíhá stejně; snídaně, vyfunět kopec pod cestu, vyžímarovat na konec fixů a pokračovat v rozdělané práci. Ondra zkouší včerejší plotnu zleva, což se také ukazuje jako slepá ulička, a tak končíme v koutě Španělské cesty. Vybila se nám baterka vrtačky, takže štand tluče Ondra ručně. V koutě necháváme fix a frčíme dolů. Už zase přestali

Lezení ve 2. délce 7b+

topit a je zima. Bédovi se zatím podařil trochu zmobilizovat síly a došel dolů pro poslední batoh, bez kterého bychom nemohli pokračovat. Je v něm dalších 200 metrů špagátu a jídlo. Nad koutem je úžasná plotna, na kterou se těšíme už od spodu. V ní děláme dvě délky. První vyšla na mě. Lehce položená plotna za 7a. Ondra mě povzbuzuje, ať moc nevrťám, že máme poslední baterku. To jsou rady! Takhle jsem se snad ještě nebál! S pěti nýty na padesáti metrech je to ale každopádně jedna z lépe odjištěných délek v cestě. Další délku jde Ondra. Už od štandu je jasné, že nebude zadarmo. Při vrtnutí třetího nýtu se s Ondrou urval háček. Byla z toho pěkná „tlama“ zakončená efektním kotrmelcem, naštěstí bez vrtačky. Ondra zůstává viset hlavou dolů, rozplácly v plotně. Jako zázrakem se mu nic nestalo a neohroženě se pouští znovu do lezení. Nakonec z toho je pěkné 7c. Délka končí na prostorné polici. Vrchol vypadá, že je na dosah. Dál už jdeme nalehko, ale bereme vrtačku. Jsou to jen tři lehčí délky. Zjišťuji ale, že i ty se s vrtačkou přes rameno lezou dost blbě.

Pavel a Ondra na vrcholu Sfinxy

Na vrcholu je hrozná zima, tak se tam moc nezdržujeme. Necháváme všechno ve stěně a frčíme dolů. Máme toho dost, potřebujeme rest day. Tyhle výškové práce v pěti tisících nám dávají celkem zabrat. Rest day je, co se počasí týče, nejhorší den z celého týdne. Je zima a sněží. Běda se přesouvá k nám pod stěnu. Využíváme s Bédou lepší bivak v nejspodnější části stěny. Je to taková útulná jeskyně, kam nefouká a nesněží.

Další den není o moc lepší a počasí je dost podobné. Lezeme první dvě délky. Přidali se k nám Editka s Bédou. Počasí je ale opravdu

Topo " LOS CHECOS BANDITOS"

špatné, takže nakonec jen s Ondrou žímarujeme nahoru sundat fixy. Máme štěstí a při slanění se nám lano nikde nekouslo.

Balíme věci pod stěnou i v base campu a s batohy, pod kterými se podlamují nohy, sestupujeme až k laguně Paron. Doufáme, že tu bude nějaký taxík, když je ta neděle. Bohužel, kromě pasoucích se krav tu není vůbec nikdo. Kempujeme pod střechou chaty s nádherným výhledem na lagunu. Ráno se nám daří umluvit taxikáře, který zrovna přivezl několik lezců, aby nás vzal za celkem slušné peníze dolů. Z Carazu jedeme oblíbeným kolektivem do Huarázu, kde už se jen cpeme jídlem. Také se setkáváme s Pepou a Davidem, kteří se vrátili z výstupu na Alpamayo. Bohužel se nedostali na vrchol, protože jim nepřálo počasí. Večerní oslava ale i tak stojí za to. Ráno mám pocit, že mám zase výškovku.

HUASCARÁN

Počasí, o kterém místní říkají, že tak špatné ne-

pamatují, se pomalu umoudřuje. Z mraků nad horami občas vykukne i nějaký vrchol, a to je nejvyšší čas vyrazit na Huascarán. Od tohoto plánu nás domorodci zrazují, protože prý je tam spousta sněhu, trhliny, co se nedají přeskočit a navíc tam letos ještě nikdo nebyl. Samé povzbuzující zprávy. My se ale nenecháváme ničím odradit a už další ráno stojíme ve vesnici Musho s brutálně těžkými batohy. Při pohledu z náměstí na vrchol je nutné fakt hodně zaklonit hlavu a my s otevřenou pusou zíráme, kam až se s „kryсами“ musíme vydrápat. Normálně se z Musho do BC chodí s oslíkem, my ale tuto pomoc hrdinně odmítáme a šnečím tempem se suneme kamenitou cestou. V BC jsme asi za pět hodin. Na to, že na kopci mají být tak mizerné podmínky, je tu celkem plno. Z kuchyňského stanu zrovna šéfkuchař nese čerstvě upražený popcorn. Kroutíme nad tím hlavou a stavíme si stan na posledním volném místě mezi oslími výkaly.

Ráno to v kempu vypadá jako na Václaváku. Na kopec jdou jen 4 lidi (plus asi 4 vůdci a dva

Huascarány z Yungay

hu mívíme praporek, díky kterému víme, že jdeme dobře. Svah prudce stoupá až k traverzu pod séraky. Tady lehce kufrujeme, protože jsme včas neodbočili z traverzu mezi séraky. Leze se většinou tvrdým firnem se sklonem do 60 stupňů. Na konci firnového svahu začíná být docela vedro. Mulda nad námi vypadá jako vrchol, jenže při pohledu na Severní Huascarán, který je nižší, je nám jasné, že je to ještě sakra daleko. Prošlapávám stopu v hlubokém, rozbrědlém sněhu. Běda má dost a každou chvíli sebou plácne

kuchaři), zbytek tábora sestupuje. Nad táborem je moře skalních ploten, kde se nám podařilo zabloudit. Cesta je značená mužíky, kteří jsou ale úplně všude. Chalupa pro jistotu také není vidět, a tak bloudíme několik hodin. V rámci tréninku traverzujeme celé plotny třikrát tam a zpátky. Do C1 se už dnes nedostaneme. Bere me za vděk Morena Camp u chalupy. Další den je to ještě chvilku pakárna po žulových plotnách, ale ledovec už je pohoda. Lehce stoupáme do C1, který je přímo pod ledopádem. Výprava před námi je už v C2. Jsou tu po nich prostorné plošiny, což velice oceňujeme, protože lopatu nemáme.

Do ledopádu nastupujeme brzy ráno. Máme prošlápnutou stopu, takže cesta do C2 je celkem příjemná. Občas nějaká trhlina, ale nic, co by nešlo přeskočit nebo obejít. Z konce ledopádu se traverzuje do sedla mezi oba vrcholy. V C2 (5850 m) se zrovna podává oběd. Klienti a vůdci právě sestoupili z vrcholu a cpou se špagetami s nějakou omáčkou. My na to zíráme jak hladoví psi, polykáme sliny a říkáme si, že by jim mohlo něco zbýt. Zbylo. Půlku hrnce špaget před námi jeden z vůdců demonstrativně sype do táborové latríny. Určitě si při tom říkal: „To máte za to, že chodíte bez vůdce“. No nic, vaříme čínskou polévku. Zůstali jsme tu sami. Celé odpoledne se válíme ve stanu. Večer začíná vydatně sněžit a přestává až o půlnoci. Vstáváme ve dvě. Je hrozná zima, ale už ne-sněží. Stopy ze včerejška už jsou zaváté, takže správný směr jen odhadujeme. Naštěstí ve sva-

do sněhu. Povzbuzuju ho, že za chvíli tam jsme, i když sám vím, že je to blbost. Jsme hrozně pomalí. Běda na mě křičí, ať ho tam nechám. To odmítám a snažím se ho chvíli táhnout. Po třiceti krocích toho mám dost. Jsem našťvaný. Spontánně začnu kopat plošinu. Domlouvám se s Bédou, že na mě tady počká a jdu nahoru sám, nalehko. Nemám z toho moc dobrý pocit, ale za chvíli mě realita převálcuje a jsem jako v jiném světě. Jde se mi fantasticky. To, co vypadalo jako vrchol, je opravdu jen sněhový výšvih. Takových následuje ještě několik. Přesně ve dvanáct jsem na tom posledním. Jsem na vrcholu Huascaránu. Náhdera. K místu, kde stojím, vedou jen jedny stopy – ty moje. Jsem tu úplně sám. Jen těžko hledám slova pro to, co cítím. Vrcholy jsou zvláštní místa!

Běda v traverzu

Pavel při cestě k vrcholu

Po cestě zpátky sbírám Bědu a naposledy se kochám výhledy do údolí, protože pak přichází mlha a není vidět na metr. V traverzu potkáváme tři místní vůdce. Jdou proslápnout stopu pro klienty na zítřek. Moc jim tu práci nezávidím. Tábor C2 se zatím rozrostl asi o deset stanů. Po příšerné noci bez jídla a pití sestupujeme non stop až do Musho.

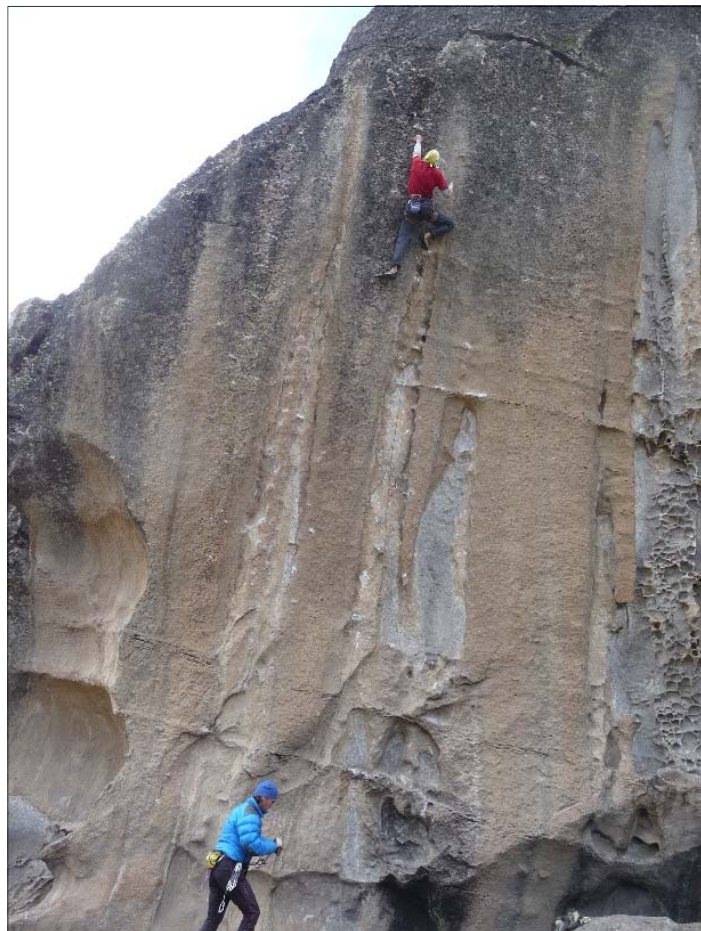

Pavel na vrcholu Huascaránu

HATUN MACHAY

Plány na další kopce se rozplynuly, Bédova fyzická kondice nám nedovolí nic smělejšího. Proto volíme skalkaření v nádherné skalní oblasti Hatun Machay. Oblast leží v pohoří Cordillera Negra asi 100 km jižně od Huarázu ve výšce asi 4300 m. Kousek od skal je chata, kde se dá přespat, uvařit a zapařit. My si stavíme stan v kempu na zahradě chalupy. Je tu spousta fajn lidí z celého světa, takže večery jsou příjemné. Trávíme tu týden. Leze se po nějaké vyvělině. Lezení v téhle výšce je hrozná dřina. Pořád se zadýcháváme, i v lehkých cestách. Po

třech dnech musíme dát rest day. Vydáváme se na kopec za domem, který vypadá jako Raná u Loun, ale je vyšší než Matterhorn. Je z něj výhled na Huascarán a Yerupayu. Ach jo. Snad příště... Po dnu aktivního odpočinku se leze o něco lépe. Dokonce mě pouští i dvě 7c. Po šesti dnech lezení mám prsty na hadry. Nastal čas mazat zpátky do Huarázu.

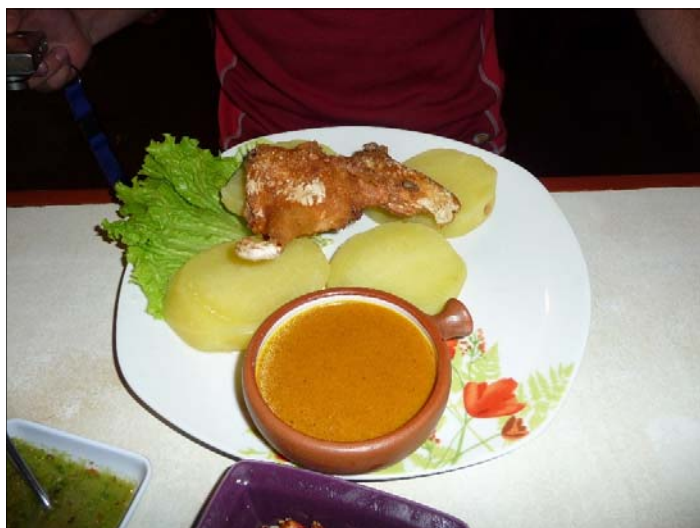

Pavel v 7c

YUNGAY, HUARÁZ A BAR 7C+

Do odletu zbývá pár dní. Na žádnou větší akci už nezbývá čas. Jedeme k jezerům Langanuco navštívit památník české expedice z roku 1970, která zde zahynula pod kamennou lavinou při velkém zemětřesení. Při tomto zemětřesení bylo kompletně zničeno město Yungay. Neštěstí dnes připomíná velký památník, který je v místě tehdejší hlavní ulice Yungay. Navštívujeme i ten a běhá nám mráz po zádech.

Poslední dny trávíme poflakováním se po Huarázu. Ráno snídaně v kavárně na rohu, odpoledne kávačka v nějaké jiné kavárně, večer vynikající kuře a hranolky v bistru a s plným žaludkem vytrávit do oblíbeného horolezeckého baru

Morče na talíři

7c+. Tam už nás dobře znají, majitel nás obřadně vítá stiskem ruky a dokonce si můžeme vybrat lezecké filmy, na které chceme koukat. Jen to pivo je pekelně drahé.

Když se nám zdá, že to nicnedělání trvá příliš dlouho, vydáme se za lezením do oblasti Los Olivos. Je to asi půl hodiny pěšky z hotelu. Jdeme čtvrtí na periferii Huarázu, kde na nás velcí i malí ukazují prstem a pokřikují gringos. Místní psi křížení s vlkodlaky nás chtějí sežrat. Při prodírání se ke skalám jsem si popíchal ruku o mně neznámý trnitý keř. Ruka okamžitě otéká a začíná bolet. Naštěstí to za tři dny přešlo.

Samotná oblast leží u potoka lemovaného odpadky, stěny mají asi deset metrů a cesty jsou nudně lehké. Je hrozný vedro. Po třech cestách nás lezení na rozpáleném smetišti přestává bavit. Program předchozích dnů vyhodnotíme jako ne tak špatný a jdeme radši do baru.

Poslední den nás čeká závěrečný úkol peruánské mise; musíme ochutnat národní specialitu – morče. Restaurací, kde morčata připravují, není mnoho, a tak chvíli trvá, než najdeme takovou, do které si troufneme. Servírují nám tu každému čtvrtku smaženého domácího mazlíčka. Já mám na talíři zadní část s nožičkou, Běda vyhrává přední část včetně hlavičky. S odstraňováním drápků a podobnými úpravami se šéfkuchař neobtěžoval. Chutná to zajímavě, je to jemné a trochu to připomíná rybu. Rozhodně to bude patřit mezi životní kulinářské zážitky – stejně jako místní národní drink Pisco (Peruánská pálenka vyrobená jednou destilací z fermentované šťávy vinné révy. Pisco bylo prohlášeno peruánskou vládou za kulturní dě-

dictví národa) a čaj z koky. Máme splněno, můžeme domů.

Resumé:

Účastníci:

Pavel Bohuněk

Ondra Beneš

Editka Vopatová

Honza Škarohlíd

Termín:

28.5. - 4.7.2013

Vylezeno:

La Esfinge (5325 m), prvovýstup Los Checos Banditos 7c, 600 m, 12 délek.

Ondra Beneš, Pavel Bohuněk.

Huascarán Sur (6768 m, nejvyšší hora Peru), normální cesta.

Celkově i se sestupem 6 dní.

Hatun Machay - vylezeno asi 25 cest většinou od 7a do 7c.

Sponzoři:

Pavel Bohuněk – Horoklub Chomutov, Tilak

Ondra Beneš – Hudy sport, Tendon

Pavel Bohuněk

Na závěr pohled na Huascarány

Strasti lezců rodičů

Radka Štejnarová

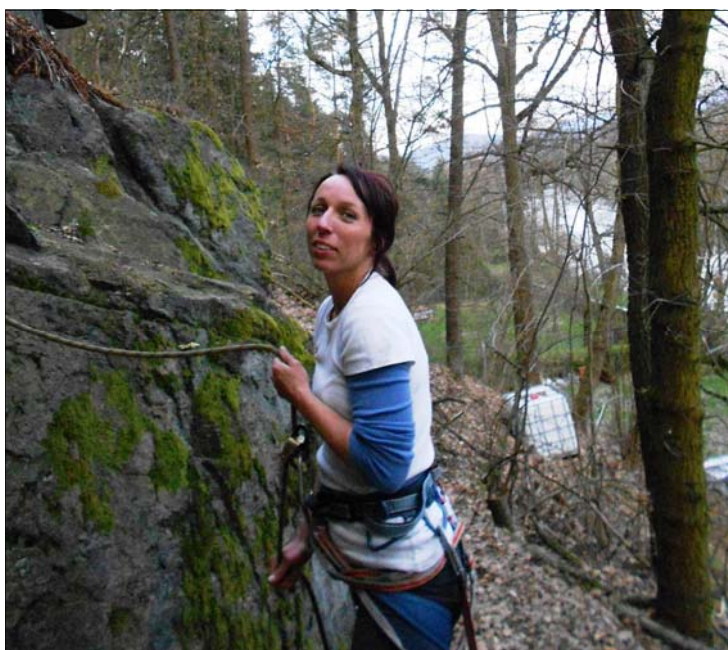
Není to tak dávno, kdy jsem si nedokázala víkend bez lezení představit, a když se ještě povedlo dostat na skály v týdnu, byla jsem úplně nejšťastnější. Jelikož už mám děti celkem velké, nejde to tak často. Proč? Už jim nestačí batolit se v písku pod skálou, stavět domečky a dělat bábovičky. Vzhledem k tomu, že u starší dcery po navázání na lano vzniká panika a s přibývajícimi vylezenými metry přímo hysterie a nudění se pod skálou a čekání až se rodiče vyblbnou, je nebaví, bylo lezení odsunuto na vedlejší kolej. Když lézt, tak prý jen na bouldry, hlavně né s lanem, ale to zase tolik nebaví mě. Mám ráda dlouhé linie, nejlépe někde na písku. Jenže, když moc nelezu, nejsem rozlezená a chuť na lezení na písku si můžu nechat zajít.

Dále jsou tu kroužky, škola v přírodě, tábor, narozeniny kamarádů, nějaké ty závody a hned toho času na lezení moc nezbyvá. To je jednu sobotu v poledne odjezd do Švp, další sobotu návrat ve dvě, další víkend má kamarádka oslavu, další jsou závody v přespolním běhu a ještě ke všemu se musíme vrátit v neděli včas, aby si náš prvňáček stihl udělat úkoly... . A tak výpad na celý víkend do skal nepřichází v úvahu, pokud ovšem dětem nezarazíte jejich akce (nejsme sobci), nebo nemáte ochotné babičky, které vše absolvují za vás.

Oprášila jsem tedy doplňkové sporty, které mám také ráda, ale jaksi na ně dříve kvůli lezení nezbyval čas. Začínám zjišťovat, že se vyřádit a provětrat hlavu dá nejen lezením. Docela slušný adrenalin zažívám při vyjíždkách na horském kole, teď znásobený nově přidělanými náslapnými pedály a jízda podle mapy mě vážně začala bavit (čeká mě druhý ročník orientáku na kolech). Určitě víc šrámů a modřin mám z kola, než z lezení. Také začínám přicházet na chuť běhu a šťastná jsem, když se mi podaří běžet v kuse alespoň 5 kilometrů. Bydlíme pod Doupovskými horami, a když vyběhnu, nebo přesněji řečeno vysápu se na nějaký z okolních kopců, ten výhled stojí zato. Výhodou těchto sportů je, že vyjedete, vyběhnete z domu a za dvě hodinky jste se schopni vrátit „spokojeni“ ve stavu příjemného, někdy i totálního vyčerpání a zbývá vám ještě dost času na vaření, vyzvednutí dětí odkudsi, na rodinnou vyjíždku na kolech, případně koních, nebo také na návštěvu nedalekých skal.

Přeji tedy hlavně maminám (a že jich je v oddíle požehnaně), aby si lezení pořádně užívaly. Nechci strašit, ale z děťátek vám mohou vyrůst hokejisté, atleti, tanečnice, nebo také skauti (vid'te Párci) a spoustu času, který byste trávili ve skalách, padne na zápasy, turnaje, závody, odjezdy a návraty, nebo je v horším případě nebudete moci dostat od PC. Třeba to tak nedopadne a z dětí vám vyrostou malá horolezčata a volný čas si budete užívat společně ve skalách.

Radůza Štejnaru

Hustá rubárna

1. 6. 2013

Blahouš Kluc

Tak a další výpad do Alp zrušen. Mám pocit, že jen co skončila zima, tak prší. Počasí lezení až na výjimky rozhodně nepřeje. Co teď? Okamžitě si vybavuju, že jsme s Renčou na jedné z projížděk do hor nad Chomutovem potkali jednoho z pořadatelů Husté rubárny, jak připravuje trať a prohodil, že je závod otevřen i pro veřejnost. Den před závodem se tedy domlouvám s mým partákem pro zrušené Alpy Ludvíčkem Kostkům, že jde do toho se mnou. Je třeba ze sebe vytřepat přebytečnou energii. Ještě volám Bubnovi, jestli se zúčastní, protože vím, že to je zarputilý bajker. Tomáš jede na závod Krále Šumavy a tvrdí, že jsem si vybral vhodný závod na seznámení, protože vede po zpevněných cestách a je dlouhý jen 45 km. Pro doplnění je celkové stoupaní 1000m.

Ráno konstatuju, že déšť od včera rozhodně nepolevil. Ludvíček mi chvíli před odjezdem píše, že na to kašle, protože nemá plovací blány. Já sice taky ne, ale už jsem se rozhodl. Pár kapek mě přeci nerozhodí. Než dojedu na kole do místa registrace a startu na II. mlýn, tak jsem bezpečně promáčen až na kost. Při příjezdu se mi smějí lidi pod stříškou. Platím za registraci 300,- Kč a v teplé restauraci, kde se vyhláší výsledky dětí, se snažím trochu zahřát. V autě za mnou doráží i má psychická opora Renča a společně hodnotíme, koho budu schopen předjet. Mezi těmi chrtý v dresech a se speciály si dávám za cíl nedojet poslední. Pomalu se schyluje ke startu, tak si stoupám na konec startovního pole. Konečně asi 60 jezdců (v roce 2012 bylo za příznivého počasí 160 startujících) na svých horských vyráží a mně chvíli trvá, než mi dojde, že bych měl pospíchat. Tak se držím snad na posledním místě až do prvního svahu na Křimovskou přehradu, kde začínám ostatní dojíždět a najednou i předjíždět. Držím si své tempo, protože nevím, co mě čeká v dalších etapách. Objedeme přehradu a čeká nás další stoupaní, které je delší a díky rozmáčenému povrchu i náročnější. Nicméně zjišťuju, že mi stoupaní nejde až tak špatně. Ale to jsme na začátku. Konečně vypadneme z lesa někde na poli, buší do mě vítr a trochu deště, který polevuje. Po rovném úseku vlétáme v plné rychlosti do lesa, ale když vidím, co mě čeká za sjezd, tak hodně utáhnu brzdy. Povrch už je v tuto chvíli tak rozježděný a plný vody, že v podstatě celý sjezd až ke III. mlýnu stojím na brzdách, čímž si koleduju o poruchu. Ta se dostaví záhy v podobě částečně nefunkční přední brzdy, ta nepříjemně páchne. Dole mi jeden z pořadatelů, když pře-

cháším potok, řekne, že mě tento sjezd čeká ještě jednou. Nic moc vyhlídka. Ze závodního hlediska jsou pro mě sjezdy katastrofou, nemám na to techniku jako jezdec ani kolo. Takže mě několik borců předjíždí a ujíždí, to si říkám, že snad nemají pud sebezáchovy... Po 12ti km projíždím opět startem, kde na mě moderátor huláká, že je sice pěkné, že jedu s úsměvem, ale čeká na mě dalších přes 30km a nebude na mě čekat do pěti. Tak doufám a vydávám se po betonce do stoupání na Kameničku, kde se mi opět daří předjet pár kluků. V dalším stoupání po lesní cestě už v podstatě jedu pořád sám, takže si musím připomínat, že závodím a neměl bych se loudat. Prostředí Bezručova údolí je krásné, potoky jsou rozvodněné, takže je na co se dívat. Cesta je

dobře značená šipkami, nebo jí ukazují děcka, která v tom marastu musí pěkně mrznout. Následuje výjezd až do nejvyššího bodu této části, dále poměrně dlouhý okruh po hřebeni, poté prudký sjezd opět v promáčeném terénu, kde můžu s trochou nadsázky konstatovat, že mě párkrát předjíždí mé zadní kolo. Naštěstí se držím svého oře pevně. Sjíždím opět kousek nad Kameničku a opět stoupám, zase jsem nahoře a znovu dolů, až se dostávám na trasu ve směru na Šebík. Konečně vím, kde jsem, ale upřímně, už

nejsem schopen přidat tempo. Po chvíli jsem ve vsi, kde je připravená občerstvovací stanice, zastavuju se a vykecávám s obsluhou. Bojím se, že mě čeká další stoupání, tak se raději krmím banány a pomerančem. Vyrážím opět do mlhy, větru a deště. Kupodivu mě čeká už jen mnohakilometrové klesání, které jsem již absolvoval. To je tak riskantní, že opravdu jedu jen krokem. Konečně jsem opět na III. mlýně a poslední úsek lesem si už užívám. Přijíždím do cíle, ale žádné velké ovace mě nečekají. Mé číslo 313 a kód na botě mi strhávají, a přestože se vavřínových věnců nedočkám, tak mi gratulují, že jsem v tomhle humusu dojel ve zdraví. Sdělují mi, že jsem dojel 45. v čase 3 hod. 11 min., což se později upraví na 48. místo. Tomu sám nerozumím. Každopádně úsměv jsem si zachoval a jdu se „vykoupat“ do rozvodněného potoka, kde smívám několikamilimetrový nános bahna. Sice má být vyhlášení výsledků a tomboly, mám stravenku na jídlo, ale jsem tak vymrzlý a mokrý, že opět frčím 8km domů a do vany. Jak to hodnotím? Jako parádní a hlavně intenzivní zážitek. Na závodění samotné nemám psychiku a dost se o sebe bojím, ale jsem rád, že jsem celý závod absolvoval zejména za ztížených podmínek. Že by příští rok opět ... ?

Blahouš

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v červenci 2013

2. – 7.7. **Sedmihorky** s kompletním harémem navštěvuje Svinčo a ke konci jim pomáhá Hasič s rodinou. Lezení nula – každý den závlaha shora.
- 3.7. Na věže **perštejské** se sápe Deivi, Péťa, Zuzka, Vláďa a McGiver.
3. – 7.7. Vodu za skály vyměnil Ludva Kostkovatej a plácá se v olejové lázni na **Berounce**.
- 5.7. Happiny, Bandasky a Eliška navštěvují Miniaturpark Česko-Saského Švýcarska v Dorf Wehlenu a poté něco hlemzají na **Liliensteinu**.
6. – 7.7. K Lilienštejské skupině se přidávají ještě Vojta, Mates, Bára, Deivi, Ivan a Kamila a vši dále působí v **Rájci a na Sněžníku**.
- 7.7. Na Nosáčovi v **Orasíně** přelézají několik cest v nádherném počasí Párek s Párkovou.
- 8.- 10.7. Květomila s manželem vyráží poprvé od narození dvojčátek do hor a to do **Rakous – Tör saule**. V oblasti Hoch-König zdolávají cestu Schluchtkante 4.
8. – 12.7. Letoš s Blagodanem vyrazili do **Chamonix**. Více samostatný článek.
8. a 10.7. Petr Brandl s Ludvíkem působí **Katzensteinech** v sousední zemi a náramně si užívají 60 metrové prásky.
- 12.7. Jirka Kučera s Párkem vyzobávají lahůdky ve **Skalní vesničce na Hasištejně** a zachraňují při tom vysypanou VK na Koutové.
- 13.7. Svinčo se strýčkem Mekym provozují bouldering v nejzápadnějším cípu **Erzegebirge**.
- 14.7. Na samotce na **Goethovkách** „trpí“ mistr Svinařík.
Blagodanič s Renčou vyrážejí na **Katzensteiny** a náramně si to (lezení) užívají.
18. – 19. 7. **Cyklovýlet** do Zdeslavi a zpět podniká Blagodan. Celkem 140 km.
- 20.7. Potní lázně si „užívají“ manželé Svinaříkovi na šutrech a svazích **Nejdecké pahorkatiny**.
Místňákům tak přibyly nové kousky, z toho jedna jedovka – Vracák 6A FB.
Jířa s Fílou se přidávají k Svinchi-teamu a Verče a lezou na žule na **Teufelsteinu**.
Super výlet na víkend podnikají Deivi a Danča do **Kuksu**.
- 21.7. Jarda Hála s Blagodanem si odsakují na **Kočku** a vyzobávají takové lahůdky jako Zlatý sokolík a JZ hrana.
- 22.7. V rámci přesunuté schůze si Happiny, Bandasky a Štejnarši užívají lezení a cachtání v Ogře v **Perštejně**.
- 24.7. Přepis v Májové cestě na **Kočce** přelézá Ludva Kostkatej s Rostou a dávají i další prásky.
Na Malých Varhanech na **Bořeni** si suprově zahrály twinsky Šišky.
- 26.-27.7. Kompletní Parekteam absolvuje v tropických vedrech vandr v oblasti Pravčické brány a **Jetřichovicka**. Při této příležitosti se účastní náhradní oslavy 125. výročí výstupu na Beckstein pod Šauštejnem.
- 27.7. Martin reprezentuje Horoklub na závodech **ME v Imstu** a konečně se mu daří. Již se propracoval do středu výsledkové listiny. Obsadil 31. místo ze 66-ti startujících lezců. Gratulujeme!
- 28.7 – 3.8. Jířa s Broňkem vyráží s mládeží do **Dolomit**, kde si spolu s Deivinou, Ivanem, Verčou, Pájou Koukolíčkovou a Štejnarovými (Raďák, Jarča, Kryštof a Ája) užívají neskutečně krásné a teplé počasí.